

Częstochowa
(Woj. Śląskie)

**Kościół pw.
św. Elżbiety Węgierskiej**
([opis](#))

Chrzest Jezusa w Jordanie

Objawienie Jezusa na weselu w Kanie

Objawienie Pana Jezusa

Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Objawienie w Eucharystii

Tajemnice Świata

Objawienie Jezusa w świątyni

Spuszczenie Chrystusa w Ogrocie

Tajemnice Radosne

Ofiarowanie Pana Jezusa

Tajemnice Bolesne

Bezowanie Chrystusa

Narodzenie Chrystusa

Wskazywanie królowi Chrystusa

Nawiedzenie Sw. Elzbiety

Przebiegnięcie krzyża na Kalwarię

Tajemnice Różańca Świętego Tajemnice Chwalebne

Zwastowanie

Przeżyłowanie i śmierć Chrystusa

Zmartwychwstanie

Wniebowzięcie Maryi w niebo

Wniebowstąpienie Chrystusa

Zesłanie Ducha Świętego

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

ŻYCIORYS ŚW. ELŻBIETY WĘGIERSKIEJ

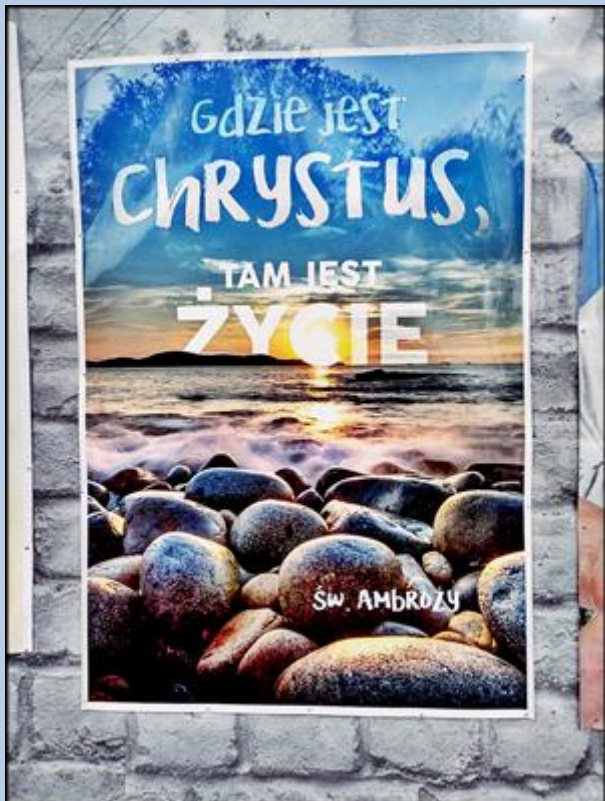
Elżbieta urodziła się w 1207 r. w Bratysławie lub na zamku w Sarospatah jako trzecie dziecko Andrzeja II, króla Węgier, i Gertrudy, siostry św. Jadwigi Śląskiej. Miała zaledwie 4 lata, gdy została zaręczona z Ludwikiem IV, późniejszym landgrafem Turynii. Wychowywała się wraz z nim na zamku Wartburg. Wyszła za niego za mąż zgodnie z zamierzeniem swojego ojca dopiero 10 lat później, w roku 1221, mając 14 lat. Z małżeństwa urodziło się troje dzieci: Herman, Zofia i Gertruda. Po 6 latach, w 1227 r. Ludwik zmarł podczas wyprawy krzyżowej w Brindisi we Włoszech. Tak więc Elżbieta została wdową mając 20 lat.

Zgodnie z frankońskim prawem spadkowym, opuściwszy wraz z dziećmi Wartburg, Elżbieta zamieszkała najpierw w pobliskim Eisenach, a następnie w Marburgu, gdzie ufundowała szpital, w którym sama chętnie usługiwała. Oddała się wychowaniu dzieci, modlitwie, czynkom pokutnym i miłosierdziu. Jej spowiednikami byli franciszkanin Rudiger i norbertanin Konrad z Marburga, słynny kaznodzieja i inkwizytor na Niemcy, mąż bardzo surowy. Prowadził ją drogą niezwyklej pokuty. W 1228 r. Elżbieta złożyła ślub wyrzeczenia się świata i przyjęła jako jedna z pierwszych habit tercjarki św. Franciszka.

Ostatnie lata spędziła w skrajnym ubóstwie, oddając się bez reszty chorem i biednym. Zmarła w nocy z 16 na 17 listopada 1231 r. Sława jej świętości była tak wielka, że na jej grób zaczęły przychodzić pielgrzymki. Konrad z Marburga, korzystając ze swego stanowiska inkwizytora, napisał jej żywot i zwrócił się do Rzymu z formalną prośbą o kanonizację. Papież Grzegorz IX bezzwłocznie wysłał komisję dla zbadania życia Elżbiety i cudów, jakie miały się dzieć przy jej grobie. Stwierdzono wówczas ok. 60 niezwykłych wydarzeń. Sprawę poparł także metropolita Moguncji i św. Rajmund z Peñafort. Po 4 latach Grzegorz IX bullą z 27 maja 1235 r. ogłosił uroczyste Elżbietę świętą. Jest patronką elżbietanek (zgromadzenia założonego w Nysie w 1842 r., prowadzącego liczne dzieła w Polsce), elżbietanek cieszyńskich (założonych w XVII w. w Akwizgranie) oraz Franciszkańskiego Zakonu Świeckich; jest także patronką Niemiec i Węgier. Jej imię przyjęło jako swoją nazwę kilka zgromadzeń zakonnych i dzieł katolickich.

W ikonografii św. Elżbieta przedstawiana jest w stroju królewskim albo z naręczem róż w fartuchu. Powstała bowiem legenda, że mąż zakazał jej rozdawać ubogim pieniądze i chleb. Gdy pewnego razu przytapał ją na wnoszeniu bułek w fartuchu i kazał jej pokazać, co niesie, zobaczył róże, mimo że była to zima. Jej atrybutami są także: kilka monet i różaniec.

zdjęcia: Jan Nitecki (9.10.2020)

[POWRÓT DO STRONY GŁÓWNEJ IKONOGRAFII](#)